

Sygn. akt II CSK 796/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa E. Z.
przeciwko Szpitalowi Powiatowemu im. [...] w T.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 20 maja 2015 r., sygn. akt I ACa 997/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1800 (jeden
tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu

najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej to nie występują te przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08 i z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, wszystkie niepubl.).

Artykuł 228 § 2 k.p.c. dotyczy wykorzystania przez sąd przy orzekaniu faktów znanych mu urzędowo, a w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiono argumentacji wskazującej, że treść i znaczenie tego przepisu nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, iż istnieje potrzeba zmiany jego dotychczasowej wykładni. Odwoływanie się przy uzasadnieniu tej przesłanki do faktów i wyroków zapadłych w sprawie o ochronę dóbr osobistych osoby trzeciej jest niewystarczające. Kwestia związania sądu ustaleniami faktycznymi z innej sprawy, czy też

prawomocnym wyrokiem zapadłym w takim procesie, to nie problem dotyczący wykładni, czy stosowania art. 228 § 2 k.p.c.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001 OSNP 2004, nr 6, poz. 100).

Skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona, albowiem zaskarżone orzeczenie nie narusza prawa w wyżej wskazanym znaczeniu. W dużej części skarga kasacyjna opiera się na analizie zdarzeń istotnych dla sprawy oraz zmierza do zakwestionowania ustalonego przez Sądy *meritii* stanu faktycznego. Tymczasem zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez Sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 6 grudnia 2012 r., I ACa 969/12 zobowiązano doktora E. Z. do przeproszenia doktora A. S. za nieprawdziwą wypowiedź zawartą w piśmie z dnia 18 listopada 2010 r., że w szpitalu w T. wykonywał zbyt pochopnie i bez uzasadnionych wskazań medycznych zabiegi ukończenia porodów drogą operacyjną cięcia cesarskiego oraz zasądzono od pozwanego nawiązkę w kwocie 1000 zł. Z tym wyrokiem nie pozostawało w sprzeczności ustalenie dokonane w rozpoznawanej sprawie przez Sądy *meriti*, że doktor A. S. nie posiada umiejętności wykonania operacji kleszczowej.

W świetle dokonanych, wiążących Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych ocena Sądu Apelacyjnego, że nie zachodziły rażące naruszenia przez powoda umowy stron, które uzasadniałyby jej rozwiązanie nie narusza prawa w kwalifikowany sposób.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw